

изразъ на човѣкъ, който се пресилва за да разреши непосилна задача.

Този изразъ на статуята отъ паметника подействува угнетяващо на събралитѣ се. Нѣкой намѣри, че изглежда много жалостенъ.

Въ сжщия мигъ отъ другата алея приближиха още колеги и съ тѣхъ Ивановъ мрачния. Той силно стисна ржката на Запетаиката и се пошегува.

— У — у, не можешъ да му се нагледашъ, бе братъ! Цѣлиятъ следобѣдъ си стоялъ тука! Я да те видимъ. . . . Цж — цж! Че що е такъвъ като че ли ще заплаче? . . .

Казаното причини истинска мжка на Запетаиката. Слабиятъ възторгъ на колегитѣ хвърли сѣнка надъ чистия, до тоя мигъ, празникъ въ душата му и той се сви принизено, сякашъ бѣше виновенъ за израза на своята статуя.

„Съвсемъ да не бѣха идвали да ме гледатъ. Да бѣхъ си останалъ самъ“ — смжтно пожела той. „Сега отъ завистъ — и грозенъ ще ме искаратъ“.

Но колегитѣ бѣха твърде почтителни. Тѣ не го закачаха и стояха сериозни, замислени.

— Само тая ржка, върху стомаха, какво показва? — изтърва се Луксвъ, който недоумяваше по всѣкакъвъ поводъ. — Да не би да е гладенъ, що ли?

И тая забележка се подхвана и развива на различни вариации за чиновническата нѣмотия, и това още по-силно наскърби и обиди Запетаиката.

„За това ли трѣбва да се говори тука?“ — помисли си той.

И като чувствувахе все по-силно какъ го заглавява недоволство и, да спаси свещенното мѣсто отъ святотатството на неразбиране, той самъ предложи: